

POLITISK

Frie tanker, frie markeder, frie mennesker.

Min Fiendes Fiende Er Min Venn

Av [Anne Kristine Jensen](#) | 18. August, 2006

Det er ikke noe nytt at venstresiden- og særlig ytre venstreside- er full av selvmotsigelser. Gjennom historien har vi sett mangfoldige groteske eksempler på hvordan ytre venstreside- som selvoppnevnt forsvarer av proletariatet, arbeiderklassen og de svake i samfunnet- ender opp med å etablere de mest elitistiske og tyranniske regimene verden har sett når de kommer til makten.

I det siste har den såkalte Gaarder-debatten rast i Norge, og det har igjen kommet for dagen hvordan venstresiden ukritisk støtter alle som er i mot USA og Israel. Om dette betyr at de ender opp på samme side som terrororganisasjoner som Hizbollah, virker ikke til å affekttere ytre venstreside. De opererer nemlig utifra en pervers logikk om at "mine fienders fiender er mine venner". Og ettersom islamistiske fundamentalister er den nye fienden til USA og Israel, ytre venstreside sine to største fiender, så ender de opp med å nærmest støtte disse.

Denne logikken er en anakronisme fra den kalde krigen, da Vestens og særlig USAs store fiende var Sovjetunionen og kommunismen. Naturlig nok støttet ytre venstresiden nettopp Sovjetunionen og andre lite hyggelige regimer som de i Kambodsja, Vietnam og Albania. Interessant nok har mange av de store skikkelsene fra norsk venstreside på denne tiden enda ikke tatt avstand i fra sine handlinger, til tross for alle avsløringer om masse mord og etnisk rensning (jfr. Prof. Hagtvedts kronikker i Dagbladet for en tid tilbake). Men det er en diskusjon for en annen gang.

Selv om det var naturlig for ytre venstreside å støtte opp om kommunistiske regimer under den kalde krigen, kan jeg ikke forstå hvorfor de nå velger å allierer seg med islamske fundamentalister, terroriststater og tyrannier. Som selvoppnevnte forkjempere for likestilling mellom kjønnene, klassene og religioner, burde det være åpenbart for enhver hvor ironisk det er at ytre venstreside nå forsvarer grupper som Hizbollah og Hamas. Begge grupper er ekstremt reaksjonære i sine syn på kvinners stilling i samfunnet, det religiøse lederskaps innflytelse vis a vis andre samfunnsgrupper og ikke minst Islams stilling i forhold til andre religioner.

Alle kan vi være enige i at Israel er den sterkeste parten i den pågående konflikten og at Libanon har måttet tåle for mange sivile tap. Men det betyr ikke at man skal hylle Hizbollah som legitime frihetskjempere, slik RV-leder Torstein Dahle hevder i en kronikk i Klassekampen.

Burde ikke ytre venstreside, som gjerne ser seg selv som anti-krigs forkjempere og forsvarere av de svake, heller støtte det libanesiske folk, det palestinske folk- og kanskje også det israelske folk (som faktisk opplever 200 rakettagrep daglig i fra Hizbollah), snarere enn å involvere seg i power games og gi sin støtte til politiske eliter?